

Gottschalek-Hansen: Hver gang et lovforslag om revision af sygehusloven har været genstand for behandling her i det høje ting, har det medført en ret livlig debat og et langvarigt udvalgsarbejde ud fra den betragtning, at det fordelingsgrundlag, hvorefter staten yder sit tilskud, ikke honorerer og ikke imødekommer berettigede interesser. Der blev set på indbyggerantal og på sygedage, men man havde ikke fornøden sans for de områder i landet, hvor der virkelig sker noget, hvor man søger at leve op til de opgaver, som amt og kommune skal løse i henseende til sygehusvæsenet. Denne bekymring er vi lykkeligvis blevet fritaget for ved det lovforslag, der her er lagt frem, denne revision, som jeg kun med glæde kan hilse velkommen og anbefale at vi bakker op bag ved.

Det nye fordelingsgrundlag, hvor man bibeholder de to faktorer, dels indbygger-tallet, dels antallet af sygedage, forøges som allerede sagt med en tredjedel i forhold til kommunens sygehusudgifter, de tilskudsberettigede bruttoudgifter. Dette, forenet med forøgelsen af statstilskuddet fra 60 til 65 pct., gør, at dækningsprocenten overalt her i landet bliver således, at den ulighed, der tidligere kunne konstateres, ikke er at finde længere.

Det er klart, at det betyder en yderligere byrde for staten, når man forøger procent-satsen fra 60 til 65. Men samtidig letter man dog amtskommunen, amtsskatten, og da vi i mit parti altid har fundet, at det var en uretfærdig og en urimelig skat, er vi alene af den grund villige til at øge statstilskuddet fra de 60 pct. til 65 pct. Man kunne for så vidt gå et skridt videre — og det ved jeg at det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen vil, hvis han da har samme opfat-telse af tingene som sidste år, da vi behand-lede et tilsvarende lovforslag — og sige: lad staten klare det hele. Det synes jeg nu ikke ville være rigtigt; det ville ikke være forsvarligt, da det jo er amts-, sogne- og bykommunale opgaver, der er tale om. Skal kommunerne være med til at træffe bestemmelse om dette arbejde, er det også naturligt, at de skal være med til at afholde udgifterne dertil.

Lovforslaget må egentlig forstås således, at der, hvis det vedtages, skabes mulighed for at øge tilskuddene og give tilskud af et

helt andet omfang end tidligere til de kom-muner og amter, som virkelig foretager sig noget med hensyn til sygehusbyggeri.

Man kan jo ikke være blind for, at der rundt om i landet findes en række forældede, små sygehuse, som overhovedet ikke har eksistensberettigelse i dag; når man fortsat bevarer dem og holder liv i dem, er det ude-lukkende dikteret af lokalpatriotiske hen-syn og har intet med saglighed at gøre. De var berettigede i en tid, da transportmulig-hederne var få, da det var vanskeligt at komme fra den ene ende af et amt til en anden, og da afstandene ikke kunne til-bagelægges i det tempo, som tilfældet er i dag, hvor vi har et glimrende trafiknet og afstande derfor ikke spiller nogen praktisk rolle, hverken for de mennesker, der skal indlægges, eller for de pårørende, der skal besøge de syge. Dertil kommer den udvikling, der har fundet sted inden for lægevidenskaben, og alt taler derfor for en centralisering af sygehusdriften. Hele det moderne apparatur, der kræves, og den specialisering, som er en kendsgerning, er af en sådan karakter, at kravene ikke kan opfyldes overalt, i de små stationsbyer, og hvor vi nu har disse små sygehuse.

Dertil kommer yderligere den omstændig-hed, at vi lider under en eklatant mangel på både sygeplejersker og læger. Rent parentetisk vil jeg udtrykke min glæde over, at vi har fået en ordening, for så vidt angår sygeplejerskerne, som giver dem en helt anden og bedre status end den, de hidtil har haft, noget, der var ganske naturligt og berettiget, ikke mindst under hensyn til det ansvar, disse damer har, og den uddannelse, der kræves, for at de kan røgte det hverv, som sygeplejegeringen er. Hvis man frigjorde dem, der er beskæftiget på de syge-huse, der — hvis jeg må sige det sådan — ikke er ajourført og i dag ikke har nogen virkelig eksistensberettigelse, så kunne man flytte noget af denne kvalificerede arbejds-kraft, nogle af disse læger og sygeplejersker, til de steder, hvor man har rummene, hospitalspladserne, men hvor man mangler arbejdskraften.

Jeg vil derfor håbe, at denne lovændring vil medvirke til at skabe forståelse for, at sygehusene skal drives mere centralt, end tilfældet er i dag.

Endelig kan man pege på, at de små